

Sygn. akt XII Gz 749/17

POSTANOWIENIE

23 listopada 2017 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie XII Wydział Gospodarczy-Odwoławczy

składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Hanszke

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2017 r. w Krakowie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko (...)w S.

o zapłatę

na skutek zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z 6 czerwca 2017 roku, sygn. akt V GC 3883/16/S,

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

SSO Jacek Hanszke

UZASADNIENIE

Strona powodowa domagała się zasądzenia od pozwanej 1719 zł z odsetkami oraz kosztami postępowania. Wskazała, że roszczenie wynika z umowy przewozu lotniczego z C. do P. zawartej przez pasażera ze stroną pozwaną jako przewoźnikiem w związku z opóźnieniem lotu. Strona powodowa nabyła wierzytelność przysługującą pasażerowi w stosunku do strony pozwanej.

Strona pozwana podniosła zarzut braku jurysdykcji krajowej. Argumentowała, że w zawartej umowie przewozu lotniczego mieściły się również postanowienia Ogólnego Regulaminu Przewozu R., z którego wynika, że w braku odmiennych postanowień wynikających z Konwencji lub obowiązującego prawa, wszelkie spory wynikające lub związane z umową przewozu podlegają jurysdykcji sądów irlandzkich. Wskazała, że zakup biletu drogą internetową, jakiego dokonał w sprawie pasażer, odbywa się za uprzednim potwierdzeniem przez dokonującego zakupu, że zapoznał się i akceptuje postanowienia zawarte w Ogólnym Regulaminie Przewozu R.. Pozwana spółka zarzuciła, że umowa przelewu wierzytelności zawarta przez stronę powodową z pasażerem jest nieważna i że świadczenie przewidziane rozporządzeniem 261/2004 nie ma charakteru odszkodowania za rzeczywistą szkodę tylko zadośćuczynienia za doznaną przez pasażera niedogodność. Zbywanie takiej wierzytelności z uwagi na jej charakter jest wyłączone na podstawie przepisów o zadośćuczynieniu. Strona pozwana podniosła, że zapis na sąd irlandzki jest skuteczny wobec strony powodowej na podstawie art. 509 § 2 k.c. Powołując się na orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości z 19 stycznia 1993 roku w sprawie C-89/91 (...) (...), pozwana spółka wskazała, że szczególny system ochrony konsumenta przewidziany wprawie unijnym ma za zadanie zagwarantowanie odpowiedniej ochrony konsumentowi jako stronie umowy uznawanej za stronę gospodarczo słabszą i prawnie mniej doświadczoną w stosunku do przedsiębiorcy, która to strona nie powinna być zniechęcana do wnoszenia sprawy do sądu z powodu zmuszania jej do wnoszenia powództwa do sądów państwa, na którego terytorium ma siedzibę jej kontrahent. Powód nie jest konsumentem

będącym stroną umowy, nie może korzystać z dobrodziejstwa specjalnej ochrony jurysdykcyjnej przewidzianej dla umów konsumenckich.

Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie odrzucił pozew i zasądził od strony powodowej na rzecz strony pozwanej koszty procesu. W uzasadnieniu Sąd Rejonowy podał, że zgodnie z art. 1099 § 1 k.p.c. brak jurysdykcji krajowej sąd bierze pod rozwagę z urzędu w każdym stanie sprawy, zaś w razie stwierdzenia braku jurysdykcji sąd odrzuca pozew lub wniosek, z zastrzeżeniem art. 1104 § 2 lub art. 1105 § 6 k.p.c. Stosownie do pkt. 2.4. Prawo Właściwe i Jurysdykcja Ogólnych Warunków Przewozu R., w braku odmiennych postanowień wynikających z Konwencji lub obowiązującego prawa, umowa przewozu zawarta z (...)jako przewoźnikiem, Ogólne Warunki Przewozu oraz Regulamin, podlegają interpretacji zgodnie z przepisami prawa irlandzkiego, zaś wszelkie spory wynikające lub związane z umową przewozu podlegają jurysdykcji sądów irlandzkich. Dlatego w sprawie zachodzi brak jurysdykcji krajowej.

Zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego wniosła strona powodowa, domagając się uchylenia zaskarżonego postanowienia. Strona powodowa zarzuciła naruszenie art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. poprzez jego zastosowanie i uznanie, że w sprawie brak jest jurysdykcji w związku z zapisem umieszczonym przez przewoźnika w ogólnych warunkach przewozu wyłącznej jurysdykcji sądu w Irlandii, w sytuacji gdy zapis taki pozostaje sprzeczny z przepisami prawa unijnego oraz prawa polskiego, naruszenie art. 16 ust. 2 oraz art. 15 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomoc dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że powództwo nie mogło być wytoczone przed sądem w Polsce, w sytuacji gdy z przepisów tych wynika, że pasażer może wnieść skargę na naruszenie rozporządzenia do każdego właściwego organu wyznaczonego przez państwo członkowskie, a także w sytuacji gdy z przepisów tych wynika niemożność ograniczenia odpowiedzialności w stosunku do pasażera wynikającej z rozporządzenia, szczególnie w drodze klauzuli wyłączającej lub ograniczającej zawartej w umowie przewozu, oraz naruszenie art. 1099 k.p.c. poprzez jego zastosowanie i odrzucenie pozwu, pomimo braku podstaw ku temu. W uzasadnieniu strona powodowa podała, że postanowienia regulaminu są nieważne na podstawie art. 58 k.c. w związku z art. 15 i art. 16 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomoc dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91. Postanowienia regulaminu nie są wiążące, ponieważ art. 385⁽³⁾ pkt 23 k.c. stanowi, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które wyłączają jurysdykcję sądów polskich lub poddają sprawę pod rozstrzygnięcie sądu polubownego lub zagranicznego albo innego organu, a także narzucają rozpoznanie sprawy przez sąd, które wedle ustawy nie jest miejscowo właściwy. Przepis ten należy zestawić, zdaniem strony powodowej, z art. 1105 k.p.c. Postanowienia regulaminu należy uznać na podstawie art. 58 k.c. za nieważne jako sprzeczne z art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i z art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, które gwarantują prawo do sądu. Strona powoda podniosła, że, nabywając wierzycelności od cedenta, wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki wynikające z nabytej wierzycelności. Dlatego klauzule, które nie wiązały cedenta, nie wiążą strony powodowej jako cesjonariusza. Strona powodowa zwróciła też uwagę na art. 1105⁽¹⁾ k.p.c., który stanowi, że strony oznaczonego stosunku prawnego mogą umówić się na piśmie o poddanie jurysdykcji sądów państwa obcego wynikłych lub mogących wynikać z niego sporów o prawa majątkowe. Strony nie zawarły umowy na piśmie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Brak jurysdykcji krajowej sąd bierze pod rozwagę z urzędu w każdym stanie sprawy. W razie stwierdzenia braku jurysdykcji krajowej sąd odrzuca pozew lub wniosek, z tym zastrzeżeniem, że poddanie jurysdykcji sądów polskich spraw może nastąpić również przez wdanie się w spór co do istoty sprawy, jeżeli pozwany nie podniesie zarzutu braku jurysdykcji krajowej, oraz, jeżeli strony zawarły umowę wyłączającą jurysdykcję sądów polskich, jeżeli pozwany nie podniesie zarzutu braku jurysdykcji krajowej. Pozwana spółka zarzuciła brak jurysdykcji krajowej, a zatem jurysdykcja krajowa nie wynika z wdania się w spór przez pozwaną spółkę.

Zarzut braku jurysdykcji krajowej pozwana spółka wywodzi z umowy zawartej z pasażerem. Według tej umowy umowa podlega prawu irlandzkiemu a właściwymi do rozpoznawania sporów wynikających z tej umowy są sądy irlandzkie. Roszczenie, którego dochodzi strona powodowa, wynika z umowy przewozu (uchwała Sądu Najwyższego z 17 marca 2017 roku, III CZP 111/16). Jeżeli umowa przelewu wierzytelności, na podstawie której strona powodowa nabyła wierzytelność wobec strony pozwanej, jest nieważna, to umowa jurysdykcyjna zawarta przez stronę pozwaną z pasażerem nie wiąże strony powodowej. Przepis art. 5 ust. 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) stanowi, że umowa przewozu osób podlega prawu państwa, w którym podróżny ma miejsce zwykłego pobytu, pod warunkiem że w tym samym państwie znajduje się miejsce wyjazdu lub miejsce przeznaczenia; jeżeli warunki te nie są spełnione, stosuje się prawo państwa, w którym znajduje się miejsce zwykłego pobytu przewoźnika. Jako prawo właściwe dla umowy przewozu osób strony mogą wybrać wyłącznie prawo państwa, w którym: podróżny ma miejsce zwykłego pobytu lub przewoźnik ma miejsce zwykłego pobytu lub znajduje się siedziba głównego organu zarządzającego przewoźnika lub znajduje się miejsce wyjazdu lub znajduje się miejsce przeznaczenia. Z kolei przepis art. 5 ust. 2 tego rozporządzenia stanowi, że jeżeli ze wszystkich okoliczności sprawy wyraźnie wynika, że umowa - w przypadku braku wyboru prawa - pozostaje w znacznie ściślejszym związku z państwem innym niż państwo wskazane w ust. 2, stosuje się prawo tego innego państwa. Przepis art. 6 ust. 1 cytowanego rozporządzenia stanowi, że umowa zawarta przez osobę fizyczną w celu, który można uznać za niezwiązany z jej działalnością gospodarczą lub zawodową ("konsument"), z inną osobą wykonującą działalność gospodarczą lub zawodową ("przedsiębiorca") podlega prawu państwa, w którym konsument ma miejsce zwykłego pobytu, pod warunkiem że przedsiębiorca: wykonuje swoją działalność gospodarczą lub zawodową w państwie, w którym konsument ma miejsce zwykłego pobytu lub w jakikolwiek sposób kieruje taką działalność do tego państwa lub do kilku państw z tym państwem włącznie; a umowa wchodzi w zakres tej działalności. Nadto art. 6 ust. 2 tego rozporządzenia stanowi, że niezależnie od art. 6 ust. 1 rozporządzenia, dla umowy, która spełnia warunki wymienione w art. 6 ust. 1 rozporządzenia, strony mogą dokonać wyboru prawa właściwego zgodnie z art. 3 rozporządzenia. Wybór taki nie może jednak prowadzić do pozbawienia konsumenta ochrony przyznanej mu na podstawie przepisów, których nie można wyłączyć w drodze umowy, na mocy prawa, jakie zgodnie z ust. 1 byłoby właściwe w braku wyboru. Jednakże przepisów art. 6 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia nie stosuje się do umów przewozu innych niż umowy dotyczące imprez turystycznych w rozumieniu dyrektywy Rady 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek, a to na podstawie art. 6 ust. 4 lit. b) rozporządzenia. Gdyby strony nie zawarły umowy poddającej umowę prawu irlandzkiemu, prawem właściwym dla umowy przewozu byłoby prawo polskie, ponieważ podróżny ma miejsce zwykłego pobytu w Polsce a miejsce przeznaczenia znajdowało się w Polsce. Strony mogły zgodnie z cytowanymi przepisami poddać sprawę prawu irlandzkiemu, ponieważ siedziba głównego organu zarządzającego przewoźnika znajduje się w Irlandii.

Strona powodowa zarzuciła, że postanowienia regulaminu nie są wiążące, ponieważ art. 385⁽³⁾ pkt 23 k.c. stanowi, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które wyłączają jurysdykcję sądów polskich lub poddania sprawy pod rozstrzygnięcie sądu polubownego lub zagranicznego albo innego organu, a także narzucają rozpoznanie sprawy przez sąd, które wedle ustawy nie jest miejscowo właściwy. Rzeczywiście według art. 385⁽¹⁾ § 1 zd. 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Jednakże cytowane przepisy są przepisami prawa polskiego, tymczasem strony poddały umowę prawu irlandzkiemu. Przepisy art. 385⁽¹⁾ § 1 zd. 1 k.c. i art. 385⁽³⁾ pkt 23 k.c. zostały wprowadzone do polskiego porządku prawnego na podstawie Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich. Do prawa irlandzkiego postanowienia tej dyrektywy zostały wprowadzone przez European Communities (Unfair Terms in Consumer Contracts) Regulations, 1995, (Statutory Instruments No. 27 of 1995), zmienione przez European Communities (Unfair Terms in Consumer Contracts) (Amendment) Regulations, 2000, (Statutory Instruments No. 307 of 2000) i European Communities (Unfair Terms in Consumer Contracts) (Amendment) Regulations 2013 ((Statutory Instruments No. 160 of 2013). European Communities (Unfair Terms in Consumer Contracts) Regulations, 1995, stosuje się zgodnie z ich art. 3 (1) do każdego postanowienia w umowie zawartej pomiędzy sprzedawcą dóbr lub dostawcą usług i konsumentem, które nie było indywidualnie

negocjowane. Przepis art. 3 (2) European Communities (Unfair Terms in Consumer Contracts) Regulations, 1995, stanowi, że postanowienie umowne będzie uznane za nieuczciwe, jeżeli sprzecznie z wymogiem dobrej wiary powoduje znaczącą nierównowagę praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta, biorąc pod uwagę naturę dóbr i usług, dla których umowa została zawarta, i wszystkie okoliczności towarzyszące zawarciu umowy, a także wszystkie inne postanowienia umowy lub innej umowy z nią powiązanej. Zgodnie z art. 6 (1) European Communities (Unfair Terms in Consumer Contracts) Regulations, 1995, nieuczciwe postanowienie w umowie zawartej z konsumentem przez sprzedawcę lub dostawcę nie wiąże konsumenta. W Załączniku 3 do European Communities (Unfair Terms in Consumer Contracts) Regulations, 1995, jako przykład nieuczciwej klauzuli umownej podano klauzulę, której celem lub skutkiem jest wyłączenie lub ograniczenie prawa konsumenta do wystąpienia z powództwem lub skorzystania z innego środka zabezpieczającego, zwłaszcza zaś żądanie od konsumenta poddania sporu wyłącznie pod arbitraż nieobjęty przepisami prawa, bezprawne ograniczenie dostępności dowodów lub przerzucanie na konsumenta ciężaru dowodu, który w związku ze stosowanym prawem powinna dostarczyć druga strona umowy.

Pozwana spółka ma siedzibę w Irlandii. Zgodnie z zasadami ogólnymi, gdyby strony nie zawarły umowy poddającej spory sądom irlandzkim, właściwe do rozpoznania sprawy byłyby sądy irlandzkie na podstawie art. 4 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych oraz sądy cypryjskie i polskie na podstawie art. 7 pkt 1 lit. b) tiret drugie tego rozporządzenia (wyrok Trybunału Sprawiedliwości z 9 lipca 2009 roku C-204/08 wydany w innym stanie prawnym, jednakże art. 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych odpowiada art. 7 pkt 1 lit. b) tiret drugie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych). Wybór między tymi sądami należałby do powoda. Przepis art. 18 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych umożliwiającą konsumentowi wytoczenie powództwa przed sądem miejsca, w którym konsument ma miejsce zamieszkania, nie ma w sprawie zastosowania na podstawie art. 17 ust. 3 cytowanego rozporządzenia oraz z tej przyczyny, że strona powodowa nie jest konsumentem (cytowany przez stronę pozwaną wyrok Trybunału Sprawiedliwości z 19 stycznia 1993 roku w sprawie C-89/91 (...)) (...)

Klauzula umowna poddająca spory wynikające z umowy przewozu zawartej przez konsumenta mającego miejsce zamieszkania w Polsce z przewoźnikiem mającym siedzibę w Irlandii sądom irlandzkim, wyłączając jurysdykcję ustaloną na podstawie art. 7 pkt 1 lit. b) tiret drugie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, nie wiąże konsumenta, jeżeli klauzula ta nie była indywidualnie negocjowana. Takie postanowienie umowne ogranicza bowiem prawo konsumenta do wystąpienia z powództwem poprzez ograniczenie możliwości wyboru jurysdykcji. Powoduje to znaczącą nierównowagę praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta. Konsument, chcąc dochodzić roszczeń od przewoźnika, zmuszony zostaje do wytoczenia powództwa w sądzie oddalonym geograficznie i w języku obcym, podczas gdy przewoźnik, chcąc dochodzić roszczeń od pasażera, może wytoczyć powództwo w sądzie właściwym z uwagi na swoją siedzibę i we własnym języku. Dochodzenie roszczeń przez konsumenta od przewoźnika jest bardziej utrudnione, niż dochodzenie roszczeń przez przewoźnika od konsumenta.

Strona powoda nabyła wierzycelność od pasażera w takim stanie, w jakim ta wierzycelność przysługiwała pasażerowi. Klauzula umowna poddająca spory wynikające z umowy przewozu sądom irlandzkim jest bezskuteczna także w stosunku do powodowej spółki. W sprawie nie zachodzi więc brak jurysdykcji krajowej. Jurysdykcja Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie wynika z art. 7 pkt 1 lit. b) tiret drugie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, ponieważ miejsce przylotu samolotu według zawartej umowy znajduje się w okręgu tego sądu.

Podniesiony w zażaleniu zarzut naruszenia art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. nie jest zasadny, ponieważ Sąd Rejonowy nie zastosował tego przepisu. Sąd Rejonowy zastosował art. 1099 § 1 zd. 2 k.p.c.

Zarzut naruszenia art. 15 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, nie jest zasadny. Przepis ten w ustępie 1 stanowi, że nie można ograniczyć ani uchylić się od odpowiedzialności w stosunku do pasażerów wynikającej z rozporządzenia, szczególnie w drodze klauzuli wyłączającej lub ograniczającej zawartej w umowie przewozu. Strona pozwana nie ograniczyła ani nie uchyliła się od odpowiedzialności w stosunku do pasażerów wynikającej z rozporządzenia.

Zarzut naruszenia art. 16 ust. 1 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, nie jest zasadny. Przepis ten stanowi, że każde Państwo Członkowskie wyznacza organ odpowiedzialny za wykonywanie postanowień rozporządzenia w odniesieniu do lotów z lotnisk znajdujących się na jego terytorium oraz lotów z krajów trzecich na te lotniska; w razie konieczności, organ ten podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia przestrzegania praw pasażerów. Sąd Rejonowy nie stosował tego przepisu. Organem odpowiedzialnym za wykonywanie postanowień rozporządzenia jest zgodnie z art. 205a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. Prawo lotnicze Prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego. Umowa, z której strona powodowa wywodzi swoje roszczenie, nie ogranicza możliwości wniesienia skargi do tego organu.

Sąd Rejonowy nie naruszył art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Powodowa spółka zawęży rozumienie prawa do sądu do prawa do sądu polskiego. Nie wyjaśnia przy tym, dlaczego sąd irlandzki miałby nie rozpoznać jej sprawy sprawiedliwie i jawnie (publicznie) w rozsądnym terminie i dlaczego sąd irlandzki miałby nie być niezależny, niezawisły i bezstronny. Prawo do sądu powodowej spółki zostałyby zachowane także wtedy, kiedy powodowa spółka musiałaby wytoczyć powództwo przed sąd w Irlandii.

Sąd Rejonowy nie naruszył art. 1105¹ k.p.c. Według art. 25 ust. 1 zd. 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych umowę jurysdykcyjną zawiera się w formie pisemnej lub ustnej potwierdzonej na piśmie, w formie, która odpowiada praktyce przyjętej między stronami, lub w handlu międzynarodowym – w formie odpowiadającej zwyczajowi handlowemu, który strony znały lub musiały znać i który strony umów tego rodzaju w określonej dziedzinie handlu powszechnie znają i którego stale przestrzegają. Zgodnie z art. 25 ust. 2 tego rozporządzenia wszelkie przekazy elektroniczne umożliwiające trwały zapis umowy są traktowane na równi z formą pisemną. Przepisy rozporządzenia stosuje się przed art. 1105¹ k.p.c. Umowa jurysdykcyjna została zawarta we właściwej formie.

Sąd Okręgowy w Krakowie uchylił zaskarżone postanowienie na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Sąd Rejonowy rozpozna sprawę z pominięciem dostrzeżonej przez siebie przeszkody.

SSO Jacek Hanszke

Ref. I inst. SSR P. Biega